

BÀI DỰ THI

**Cuộc thi: “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI
(LẦN 4) NĂM 2025”**

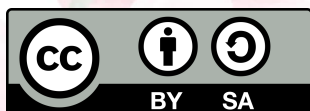
Thông tin

Bài dự thi: Kháng chiến vì hòa bình

Họ và tên: Đỗ Huỳnh Cơ

Khoa: Truyền thông sáng tạo

Email: dohuynhco7@gmail.com

Kháng chiến vì hoà bình © 2025 bởi Đỗ Huỳnh Cơ được cấp phép bởi
CC BY-SA 4.0.

Là một sinh viên mang trong tim mình lý tưởng phục vụ Tổ quốc, tôi không thể nào không xúc động sâu sắc khi đọc và suy ngẫm về cuốn sách *“Chủ tịch Hồ Chí Minh ra lời kêu gọi thi đua ái quốc”*. Cuốn sách nhỏ nhưng mang ý nghĩa lịch sử to lớn, không chỉ ghi lại lời hiệu triệu thiêng liêng của vị Cha già dân tộc, mà còn là kim chỉ nam hành động, là lời nhắc nhở bất diệt về tinh thần dân tộc, về ý chí vươn lên và sự cống hiến quên mình vì sự nghiệp độc lập, tự do, hạnh phúc của nhân dân.

Trong vai trò của một nhà chính trị trẻ - người kế thừa sứ mệnh dựng xây đất nước trong hòa bình - tôi càng thấu hiểu rằng: thi đua ái quốc không phải là khẩu hiệu suông, mà là cốt lõi tinh thần của một dân tộc kiên cường; là ánh lửa hồng được Bác Hồ thắp lên giữa thời khắc nước nhà bước vào cuộc kháng chiến trường kỳ chống thực dân Pháp; là ngọn đuốc tư tưởng soi đường cho toàn dân tộc vươn tới những thắng lợi vẻ vang. Lời kêu gọi ấy không chỉ vang lên giữa bom đạn, mà còn ngân vang mãi trong tâm khảm của những thế hệ hôm nay và mai sau.

Lời kêu gọi thi đua ái quốc của Chủ tịch Hồ Chí Minh, được phát đi từ chiến khu Việt Bắc ngày 11 tháng 6 năm 1948, không chỉ đơn thuần là một lời hiệu triệu giữa thời chiến. Đó là tuyên ngôn hành động, là sự kết tinh của trí tuệ, đạo đức và tầm nhìn vĩ đại của một nhà lãnh đạo đã dành trọn đời mình cho lý tưởng cách mạng và sự nghiệp của nhân dân. Từ lời kêu gọi ấy, một phong trào quần chúng sâu rộng được khơi nguồn, lan tỏa mạnh mẽ từ nông thôn đến thành thị, từ tiền tuyến ra hậu phương, từ đồng bằng lên miền núi. Mỗi con người Việt Nam, không phân biệt tuổi tác, ngành nghề, trình độ, đều có thể góp sức cho đất nước bằng chính việc thi đua thực hiện tốt nhất nhiệm vụ của mình.

Trong mắt tôi – một sinh viên trẻ đang từng bước hòa mình vào dòng chảy dựng xây Tổ quốc – thi đua ái quốc không chỉ là bài học lịch sử, mà là bài học sống, là phương châm hành động. Tôi không thể nào quên được những tấm gương rực sáng của phong trào thi đua: chị Út Tịch với câu nói bất hủ “Còn cái lai quần cũng đánh”, anh Nguyễn Văn Trỗi cảm tử để bảo vệ lý tưởng, hay nữ anh hùng La Thị Tám đứng vững giữa mưa bom đạn để giữ vững ngọn cờ trên mặt trận. Những con người bình dị ấy, dưới ngọn cờ thi đua ái quốc, đã trở thành bất tử trong lòng dân tộc.

Hơn bảy thập kỷ trôi qua, nhưng ngọn lửa thi đua ấy chưa từng lụi tắt. Trái lại, nó tiếp tục được kế thừa, phát huy và thổi bùng lên trong thời đại mới – thời đại của công nghệ, hội nhập và đổi mới sáng tạo. Hôm nay, chúng ta thi đua không chỉ để chiến thắng ngoại xâm, mà để chiến thắng chính mình – vượt qua tư duy trì trệ, sự bảo thủ lạc hậu, những thói quen kìm hãm sự phát triển. Chúng ta thi đua trong nghiên cứu khoa học, trong khởi nghiệp đổi mới sáng tạo, trong chuyển đổi số, trong gìn giữ văn hóa truyền thống, trong bảo vệ chủ quyền biển đảo, trong xây dựng một xã hội nhân văn, công bằng, dân chủ và văn minh.

Là một nhà chính trị trẻ, tôi hiểu rằng thi đua không thể tách rời lý tưởng. Bởi nếu thiếu lý tưởng, thi đua dễ rơi vào hình thức, chạy theo thành tích. Nhưng nếu được thắp lên bởi niềm tin vào dân tộc, vào nhân dân, vào tương lai Việt Nam, thì thi đua sẽ trở thành sức mạnh đoàn kết vĩ đại, tạo ra động lực thúc đẩy toàn xã hội tiến lên phía trước. Tôi tin rằng, chính điều này là cốt lõi trong tư tưởng thi đua của Bác Hồ – thi đua để phụng sự, thi đua để yêu nước bằng hành động cụ thể.

Và với thế hệ trẻ chúng tôi, lời kêu gọi thi đua ái quốc chính là lời hứa thiêng liêng trước Tổ quốc. Chúng tôi thi đua trong học tập để trở thành người trí thức có bản lĩnh và đạo đức; thi đua trong lao động, sáng tạo để làm giàu cho quê hương; thi đua trong rèn luyện để trở thành những công dân có trách nhiệm, có tinh thần cống hiến. Mỗi bước đi của tuổi trẻ hôm nay là một nhịp nối với truyền thống vẻ vang của cha anh – những người đã làm nên lịch sử bằng chính tinh thần thi đua bất khuất và lòng yêu nước sắt son.

Lịch sử đã chọn ngày 11 tháng 6 năm 1948 để khắc ghi một dấu mốc quan trọng: ngày Chủ tịch Hồ Chí Minh ra Lời kêu gọi thi đua ái quốc. Từ chiến khu Việt Bắc, trong hoàn cảnh đất nước đang trong hồi gay go, gian khó của cuộc kháng chiến chống thực dân Pháp, Người đã cất lên một lời hiệu triệu giản dị mà đầy khí phách: “Thi đua là yêu nước, yêu nước thì phải thi đua, và những người thi đua là những người yêu nước nhất.”

Chỉ với ba vế ngắn gọn, lời của Bác đã định hình nên một chân lý: tình yêu nước không nằm ở lời nói, mà ở hành động thiết thực; không nằm trong lý tưởng hảo huyền, mà phải được cụ thể hóa bằng lao động, chiến đấu, học tập, cống hiến. Đây không chỉ là một lời vận động phong trào, mà còn là một tư tưởng chính trị sâu sắc, mang tính cách mạng và dẫn đường cho sự phát triển của quốc gia.

Trong tầm nhìn của một nhà lãnh đạo thiên tài, Bác hiểu rằng: muốn kháng chiến thành công, phải huy động được sức dân; muốn xây dựng đất nước, phải khơi dậy tinh thần tự lực, tự cường trong mỗi người dân Việt. Lời kêu gọi thi đua ái quốc chính là bước khởi đầu để huy động toàn dân thành một khối thống nhất, lấy thi đua làm phương tiện để đánh bại thù trong giặc ngoài, xây dựng một xã hội mới – xã hội của nhân dân, do nhân dân và vì nhân dân.

Lời kêu gọi ấy không chỉ mang tính cổ vũ tinh thần trong một thời điểm lịch sử cam go, mà còn là sự kết tinh của triết lý cách mạng “lấy dân làm gốc”, khẳng định vai trò chủ thể của nhân dân trong mọi công cuộc kháng chiến và kiến quốc. Ở đó, thi đua ái quốc không phải là một hoạt động phong trào ngắn hạn, mà là một quá trình lâu dài, bền bỉ, một phương pháp tổ chức thực tiễn mang đậm tính khoa học, dân chủ và hiệu quả. Chính nhờ phát động thi đua đúng lúc, đúng chỗ mà toàn dân ta, từ đồng bằng đến miền núi, từ nông dân đến trí thức, từ người dân thường đến cán bộ chiến sĩ, ai nấy đều biến tình yêu nước thành hành động cụ thể: người thì tăng gia sản xuất, người thì xung phong ra trận, người lại cống hiến tài năng, trí tuệ, tất cả cùng góp sức vì mục tiêu độc lập dân tộc và chủ nghĩa xã hội.

Nhìn lại những thành quả vĩ đại mà đất nước ta đã đạt được trong suốt hành trình cách mạng, từ thắng lợi của cuộc kháng chiến chống thực dân, đế quốc, đến công cuộc đổi mới, phát triển kinh tế, văn hóa, xã hội hôm nay, ta đều thấy thấp thoáng dấu ấn của phong trào thi đua ái quốc. Bởi lẽ, thi đua không chỉ góp phần cổ vũ tinh thần trong gian khổ, mà còn là “chìa khóa” để giải phóng năng lượng sáng tạo của toàn dân tộc, khơi dậy khát vọng vươn lên trong mỗi con người Việt Nam.

Là một nhà chính trị trẻ dưới góc nhìn sinh viên hôm nay, tôi càng thấm thía hơn bao giờ hết rằng: thi đua ái quốc không chỉ là một khẩu hiệu của thời chiến, mà còn là một nhu cầu nội tại của thời bình – khi đất nước bước vào công cuộc công nghiệp hóa, hiện đại hóa và hội nhập quốc tế. Trong bối cảnh đó, mỗi sinh viên, mỗi thanh niên, mỗi cán bộ, mỗi người lao động... đều có thể là “chiến sĩ thi đua” nếu biết nỗ lực vươn lên, không ngừng học tập, sáng tạo, không cam chịu tụt hậu hay sống an phận trong vùng an toàn.

Thi đua ngày nay không còn là đánh giặc bằng súng đạn, mà là đánh giặc nghèo, giặc đói, giặc lười, giặc trì trệ. Thi đua là việc những người trẻ đứng lên khởi nghiệp, kiến tạo tri thức mới, làm chủ khoa học công nghệ, đưa đất nước sánh vai cùng bạn bè năm châu. Thi đua là hành động mỗi công chức tận tụy phục vụ nhân dân, mỗi thầy cô giáo cống hiến vì thế hệ tương lai, mỗi bác sĩ ngày đêm cứu chữa người bệnh, mỗi chiến sĩ bảo vệ vững chắc biên cương, hải đảo. Thi đua là cách mà mỗi người dân góp phần xây dựng nền kinh tế xanh, xã hội văn minh, đạo đức trong sáng.

Lời Bác dạy năm xưa vì vậy chưa bao giờ cũ. Ngược lại, trong thời đại số, thời đại chuyển đổi toàn diện về mọi mặt của đời sống – kinh tế, xã hội, môi trường, quản trị – thì lời kêu gọi thi đua ái quốc lại càng có giá trị như một kim chỉ nam hành động. Nó giúp thế hệ trẻ xác định rõ vị trí của mình giữa dòng chảy lịch sử; khơi dậy trách nhiệm, niềm tự hào, và ý chí vươn lên không ngừng để làm rạng danh đất nước.

Là người mang trong mình khát vọng cống hiến và tinh thần chính trị vững vàng, tôi cho rằng, muốn đất nước phát triển nhanh và bền vững thì phải làm sống lại tinh thần thi đua ái quốc theo cách của thời đại mới. Thi đua phải gắn liền với thực chất, hiệu quả; phải chống được căn bệnh hình thức, ganh đua không lành mạnh hay chạy theo thành tích. Phải thi đua trên nền tảng đổi mới sáng tạo, trí tuệ và đạo đức. Phải biết lấy cái chung làm gốc, đặt lợi ích tập thể lên trên lợi ích cá nhân. Chỉ có như vậy, thi đua mới thực sự là nguồn động lực để xây dựng một xã hội hùng cường, thịnh trị, một đất nước đáng sống và đáng tự hào.

Và trên hết, lời kêu gọi thi đua ái quốc của Chủ tịch Hồ Chí Minh chính là một lời nhắn gửi vĩnh cửu đến các thế hệ người Việt Nam: rằng tình yêu nước không bao giờ là khái niệm trừu tượng, mà là thứ phải được thể hiện trong từng hành động thường nhật. Hãy học thật giỏi, làm việc thật tốt, sống thật tử tế – đó chính là cách mà mỗi người chúng ta có thể góp phần gìn giữ và phát huy tinh thần thi đua ái quốc mà Bác Hồ đã dày công khơi dậy.

Là người theo học ngành chính trị, tôi nhận thấy rõ: lời kêu gọi của Bác không đơn thuần là một thông điệp truyền cảm hứng, mà đó là một chiến lược tổng thể về phát triển đất nước trong bối cảnh chiến tranh. Chiến lược ấy dựa trên ba trụ cột chính: Bác không phân biệt tầng lớp, thành phần, độ tuổi. Người kêu gọi từ các chiến sĩ nơi tiền tuyến đến người nông dân ngoài ruộng đồng, từ trí thức đến công nhân, phụ nữ, thanh niên, thiếu niên – ai cũng có thể thi đua, ai cũng có thể cống hiến. Đây là một chủ trương dân chủ sâu sắc, khẳng định niềm tin của Đảng và Chủ tịch Hồ Chí Minh vào vai trò chủ thể của nhân dân trong sự nghiệp cách mạng. Thi đua không chỉ để chiến đấu thắng lợi, mà còn để xây dựng nền tảng cho tương lai. Trong lúc bom đạn còn chưa ngớt, Bác đã đặt ra mục tiêu lâu dài: vừa đánh giặc, vừa phát triển kinh tế, giáo dục, văn hóa. Đây là sự kết hợp giữa trước mắt và lâu dài, giữa chiến thuật và chiến lược – điều mà chỉ một nhà lãnh đạo với tầm nhìn xa mới có thể thực hiện được. Bác luôn nhấn mạnh rằng thi đua không phải là chạy theo hình thức. Thi đua là để làm tốt hơn, hiệu quả hơn; để tạo ra những điển hình tiên tiến, những tấm gương sáng trong cộng đồng. Chính nhờ quan điểm này mà từ lời kêu gọi của Bác, đất nước đã xuất hiện hàng vạn tấm gương người tốt việc tốt, từ anh hùng lao động đến chiến sĩ diệt Mỹ, từ cô giáo vùng cao đến kỹ sư sáng tạo trong nhà máy.

Những tấm gương thi đua ấy không chỉ là minh chứng sống động cho hiệu quả của đường lối đúng đắn mà Chủ tịch Hồ Chí Minh đã vạch ra, mà còn trở thành nguồn cảm hứng bất tận cho các thế hệ mai sau noi theo. Trong từng giai đoạn cách mạng – từ kháng chiến chống Pháp,

chống Mỹ, đến thời kỳ thống nhất đất nước và công cuộc đổi mới – phong trào thi đua ái quốc luôn giữ vai trò là “ngọn cờ đầu” dẫn dắt tinh thần dân tộc, khơi dậy ý chí tự lực, tự cường và khát vọng vươn lên.

Là một sinh viên ngành chính trị, tôi nhận thức rằng: để duy trì và phát huy phong trào thi đua ái quốc trong thời đại ngày nay, cần phải kế thừa một cách sáng tạo tư tưởng của Bác Hồ. Thi đua không thể chỉ dừng lại ở khẩu hiệu hay hình thức biểu dương. Nó phải trở thành động lực thực chất thúc đẩy phát triển. Cần phải xây dựng cơ chế khuyến khích thi đua đi đôi với đánh giá thực chất, lấy hiệu quả phục vụ nhân dân làm thước đo. Thi đua cần gắn với đổi mới phương thức lãnh đạo, quản trị, đồng thời phát huy vai trò giám sát của nhân dân để ngăn chặn bệnh thành tích – một căn bệnh mà chính Bác cũng đã từng phê phán gay gắt.

Thi đua ngày nay, hơn bao giờ hết, phải là thi đua sáng tạo, thi đua đổi mới. Trong bối cảnh đất nước bước vào giai đoạn chuyển mình mạnh mẽ với Cách mạng công nghiệp lần thứ tư, hội nhập sâu rộng và cạnh tranh toàn cầu, thì tinh thần thi đua ái quốc chính là điểm tựa tinh thần, là “ngọn lửa thiêng” thôi thúc từng cá nhân, từng tổ chức dám nghĩ, dám làm, dám chịu trách nhiệm, không ngừng vượt lên chính mình vì sự phát triển chung. Chúng ta cần một phong trào thi đua không giới hạn trong khuôn khổ nhà nước, mà lan tỏa trong toàn xã hội – từ các cơ quan công quyền đến doanh nghiệp tư nhân, từ nông thôn tới đô thị, từ trường học tới bệnh viện, từ mạng xã hội tới đời sống thực.

Càng đọc và suy ngẫm về lời kêu gọi thi đua ái quốc của Chủ tịch Hồ Chí Minh, tôi càng thấy đó không chỉ là lời của một vị lãnh tụ cách mạng, mà còn là sự tổng kết tinh thần văn hóa dân tộc Việt Nam – một dân tộc chưa bao giờ khuất phục trước bất công, luôn biết biến gian khó thành cơ hội, biến đau thương thành hành động. “Thi đua là yêu nước” – câu nói ấy không chỉ đúng trong khói lửa chiến tranh, mà còn đúng trong mọi hoàn cảnh lịch sử. Trong từng bước đi của đất nước hôm nay, từ bảo vệ độc lập chủ quyền đến công cuộc kiến tạo xã hội công bằng, dân chủ, văn minh – đâu đâu cũng cần có thi đua, cần có hành động yêu nước chân chính.

Và tôi, cũng như hàng triệu sinh viên khác, đang mang trong tim lời Bác dặn, đang bước đi trên con đường thi đua của thời đại mới. Chúng tôi thi đua để học giỏi hơn, sống đẹp hơn, hiến thân nhiều hơn cho cộng đồng, vì một Việt Nam không chỉ hùng mạnh mà còn tử tế và nhân văn. Chúng tôi thi đua trong nghiên cứu khoa học, trong hoạt động xã hội, trong tinh thần khởi nghiệp đổi mới sáng tạo, trong giữ gìn bản sắc văn hóa và nâng tầm hình ảnh đất nước trên trường quốc tế. Đó là cách thế hệ chúng tôi viết tiếp bản hùng ca thi đua ái quốc – bản hùng ca đã được Bác Hồ khởi xướng và trao lại cho chúng tôi bằng cả trái tim yêu nước nồng nàn và tầm nhìn cách mạng vĩ đại.

Đã hơn 75 năm trôi qua kể từ ngày Bác Hồ ra lời kêu gọi thi đua ái quốc. Chiến tranh đã lùi xa, đất nước chuyển mình mạnh mẽ bước vào thời kỳ hội nhập và phát triển. Tuy nhiên, lời kêu gọi ấy vẫn còn nguyên giá trị, vẫn là kim chỉ nam hành động cho toàn dân tộc. Tôi nhìn thấy tinh thần thi đua ái quốc trong từng nhịp sống hôm nay trong từng ca mổ cứu người của bác sĩ tuyến đầu chống dịch; trong từng đêm không ngủ của kỹ sư tìm lời giải cho bài toán công nghệ mới; trong từng giáo viên vùng sâu bám lớp dù điều kiện thiếu thốn; trong từng người công nhân, nông dân hăng say lao động, sản xuất và cả trong thế hệ trẻ chúng tôi – những sinh viên hôm nay – đang từng ngày cố gắng học tập, nghiên cứu, đổi mới, để cống hiến cho đất nước ngày mai.

Tinh thần thi đua ái quốc không bị đóng khung trong chiến hào hay nhà máy thời chiến, mà nay đã lan tỏa vào từng ngành nghề, từng lĩnh vực – từ văn hóa, giáo dục, khoa học công nghệ đến bảo vệ môi trường, chuyển đổi số, đổi mới sáng tạo. Nó tiếp tục là động lực giúp Việt Nam vượt qua thử thách, vươn mình trong thế giới nhiều biến động.

Đọc cuốn sách, tôi không chỉ thấy được lời của một Chủ tịch nước, mà còn cảm nhận rõ hình bóng một người cha, một người thầy, một người truyền lửa. Với cách viết giản dị, dễ hiểu, mà đầy sức mạnh nội tâm, Bác Hồ đã cho thấy nghệ thuật vận động quần chúng bằng tấm lòng, bằng uy tín, bằng đạo đức cách mạng.

Không có một dấu chấm than nào trong lời kêu gọi, nhưng từng câu, từng chữ đều toát lên sự quyết liệt, khẩn thiết. Không có một lời đao to búa lớn nào, nhưng người đọc cảm nhận được sự thôi thúc mạnh mẽ từ trái tim yêu nước, từ một khát vọng hòa bình và phát triển mãnh liệt. Là một nhà chính trị trẻ, tôi tự hỏi: hôm nay, ai sẽ là người tiếp nối ngọn lửa ấy? Ai sẽ thổi hồn cho tinh thần thi đua trong thời đại 4.0? Câu trả lời chính là: mỗi chúng ta. Mỗi cán bộ, đảng viên, mỗi công dân, và nhất là thế hệ thanh niên – lực lượng chủ lực trong công cuộc hiện đại hóa đất nước. Bác Hồ đã trao cho chúng ta một di sản tinh thần vô giá – nhiệm vụ của chúng ta là gìn giữ và phát huy nó. Gìn giữ – không phải bằng cách cất giữ lời Bác trong sách vở hay khẩu hiệu treo tường, mà bằng hành động cụ thể, thiết thực và kiên trì. Phát huy – không phải là lặp lại nguyên vẹn mô hình thi đua của quá khứ, mà là sáng tạo những hình thức thi đua mới mẻ, phù hợp với đặc trưng của thời đại số, nền kinh tế tri thức và bối cảnh toàn cầu hóa.

Ngày nay, thi đua ái quốc không còn bó hẹp trong khuôn khổ nông trường, xí nghiệp hay chiến hào, mà lan tỏa đến từng giảng đường đại học, từng văn phòng công sở, từng khu phố, làng quê. Mỗi người dân Việt Nam đều có thể trở thành một chiến sĩ thi đua trong chính công việc của mình: người công nhân sáng tạo ra những dây chuyền công nghệ cao; người giáo viên đổi mới phương pháp giảng dạy, truyền cảm hứng học tập cho học sinh; người kỹ sư, nhà khoa học chắt chiu từng công trình phục vụ dân sinh; người cán bộ biết lắng nghe dân, vì dân mà phục vụ; và đặc biệt, lớp thanh niên – những người đang mang trên vai khát vọng đổi mới đất nước – cần không ngừng bứt phá, làm chủ công nghệ, hội nhập sâu rộng và nâng cao vị thế quốc gia trên trường quốc tế.

Tôi cho rằng, thi đua ái quốc trong giai đoạn hiện nay cần gắn liền với ba giá trị cốt lõi: trách nhiệm, sáng tạo và nhân văn. Trách nhiệm – để mỗi hành động đều vì lợi ích chung. Sáng tạo – để thi đua không bị rập khuôn, hình thức mà là con đường ngắn nhất đi tới hiệu quả. Nhân văn – để thi đua không bỏ quên yếu tố con người, không chạy theo thành tích mà mất đi bản chất tốt đẹp của phong trào.

Muốn vậy, cần có sự vào cuộc đồng bộ của cả hệ thống chính trị. Các tổ chức Đảng, chính quyền, đoàn thể, nhất là Đoàn Thanh niên – phải là những người tiên phong “thắp lửa” thi đua, truyền cảm hứng hành động tới từng cá nhân, đơn vị. Đồng thời, phải đổi mới công tác thi đua – khen thưởng theo hướng công khai, minh bạch, thực chất, tránh bệnh hình thức và đảm bảo ai có đóng góp thì đều được tôn vinh xứng đáng. Bên cạnh đó, truyền thông cần vào cuộc mạnh mẽ hơn để lan tỏa gương người tốt, việc tốt – những hình mẫu sống động về tinh thần thi đua ái quốc trong thời đại mới.

Là một sinh viên chính trị hôm nay, tôi nguyện đem kiến thức, lòng nhiệt huyết và trách nhiệm công dân của mình góp phần làm sống lại tinh thần mà Chủ tịch Hồ Chí Minh đã khởi xướng –

không phải chỉ bằng lời nói, mà bằng hành động cụ thể: học tập nghiêm túc, nghiên cứu sâu sắc, dấn thân vào thực tiễn, đồng hành cùng nhân dân trong các công cuộc đổi mới. Tôi nhận ra rằng: học theo Bác không phải là học những điều cao siêu, mà là học cách sống vì cái chung, cách nhìn xa trông rộng, và cách khơi dậy tinh thần dân tộc bằng tình yêu thương, bằng niềm tin và sự gương mẫu.

Ở chiều sâu tư tưởng, thi đua ái quốc của Bác còn hàm chứa một triết lý phát triển rất tiến bộ: phát triển không thể đến từ mệnh lệnh áp đặt, mà phải đến từ khát vọng và trách nhiệm cá nhân. Khi mỗi người tự thi đua với chính mình – vượt qua cái cũ, cái tầm thường để vươn tới cái mới, cái tốt đẹp – thì xã hội sẽ tiến lên một cách tự nhiên, bền vững.

Bác không nói đến thi đua vì thành tích, vì bằng vàng, mà là thi đua để phục vụ nhân dân tốt hơn, để xây dựng nước mạnh dân giàu. Triết lý ấy đi trước thời đại, và cho đến hôm nay vẫn là cơ sở tư tưởng quan trọng trong việc xây dựng nền hành chính phục vụ, nền giáo dục khai phóng, và nền kinh tế sáng tạo.

Cuốn sách *“Chủ tịch Hồ Chí Minh ra lời kêu gọi thi đua ái quốc”* khép lại, nhưng những dòng chữ trong đó không hề lắng xuống. Nó vẫn đang vọng lại, vang xa, như một tiếng trống giục giã hành động, như một lời thúc giục mỗi người Việt Nam sống có trách nhiệm hơn với đất nước, với dân tộc. Tôi – một sinh viên, một người trẻ mang trong mình niềm tin chính trị – xin nguyện noi theo tinh thần của Bác, biến lời kêu gọi năm xưa thành hành động hôm nay. Dù là trong học tập, nghiên cứu, công tác hay phụng sự cộng đồng, tôi tin rằng: mỗi đóng góp nhỏ bé cũng là một hạt giống của tình yêu nước; mỗi nỗ lực tiến bộ cũng là một bước trên con đường thi đua ái quốc. Xin được mượn chính lời của Bác để kết thúc bài viết này: “Mục đích thi đua là làm cho mọi người ngày càng tiến bộ, làm cho mọi việc ngày càng tốt thêm, làm cho mọi ngày càng hăng hái, càng thi đua, càng tiến bộ.”

Bởi lẽ, thi đua không chỉ là đích đến, mà là một quá trình rèn luyện ý chí, vun đắp nhân cách và khẳng định lý tưởng sống. Khi mỗi người đều biết thi đua để sống tốt hơn, để học tập hiệu quả hơn, để phục vụ nhân dân tận tâm hơn, thì xã hội sẽ trở thành một môi trường tích cực – nơi giá trị được ghi nhận, công sức được tôn vinh, và lòng yêu nước được khơi dậy từ những điều bình dị nhất.

Từ lời kêu gọi thiêng liêng năm 1948 đến hôm nay, trải qua biết bao biến thiên của thời đại, tinh thần thi đua ái quốc vẫn luôn hiện hữu trong từng bước chuyển mình của dân tộc. Nó hiện lên trong những người thầy vùng cao kiên trì bám lớp giữa mưa rừng gió núi; trong những bác sĩ thầm lặng nơi tuyến đầu chống dịch; trong những kỹ sư không ngừng đổi mới công nghệ, góp phần xây dựng nền kinh tế tự chủ; trong những đoàn viên thanh niên xung kích vì cộng đồng, tình nguyện đến những nơi gian khó nhất để gieo mầm hy vọng. Tất cả họ – dù lặng thầm hay được tôn vinh – đều là hiện thân sống động của lời Bác năm xưa.

Và tôi tin rằng, trách nhiệm thiêng liêng của thế hệ hôm nay không chỉ là nhắc nhớ, mà là viết tiếp. Viết tiếp bằng sự tử tế trong hành xử, bằng sự chuyên cần trong học tập, bằng sự dấn thân trong phụng sự và bằng cả khát vọng lớn lao về một nước Việt Nam hùng cường, thịnh vượng. Mỗi người trẻ – như tôi, như bạn – cần nhìn vào tấm gương Bác Hồ để rút ra cho mình bài học sống: yêu nước không phải là điều gì cao siêu, mà là sống có ích mỗi ngày, sống để cống hiến thay vì đòi hỏi.

Tôi đã từng nhiều lần tự hỏi: giữa muôn vàn những giá trị mới đang trỗi dậy trong thời đại toàn cầu hóa, liệu “thi đua ái quốc” có còn giữ nguyên sức sống và sự thôi thúc như thuở ban đầu? Nhưng chính khi cầm trên tay cuốn sách “Chủ tịch Hồ Chí Minh ra lời kêu gọi thi đua ái quốc”, tôi đã có câu trả lời cho mình. Đó là một tiếng nói vượt thời gian – giản dị nhưng sâu sắc, ngắn gọn nhưng tràn đầy trí tuệ và nhân văn. Đó là một bản hùng ca mở đầu cho hành trình kiến thiết đất nước bằng đôi tay và trái tim của mỗi người dân Việt Nam. Tôi nguyện sẽ tiếp bước con đường ấy – con đường mà Bác đã chỉ ra, mà cả dân tộc đã từng đi qua và sẽ còn tiếp tục đi tới. Vì một Việt Nam không chỉ độc lập, tự do mà còn hùng cường, giàu mạnh, nhân văn – và vì lời thề thiêng liêng năm xưa vẫn còn ngân vang mãi: “Thi đua là yêu nước, yêu nước thì phải thi đua.”